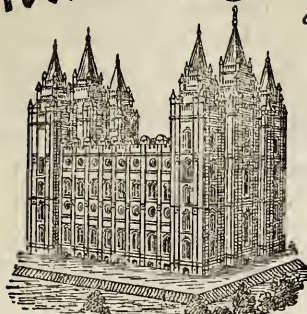

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

SALT LAKE TÆMPEL.

de Sidste-
Sellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1ste Juli 1902.

51de Aargang.

Tale af Biskop Orson F. Whitney,

ved Gudstjenesten til Minde om Profeten Joseph Smiths Fødsel, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 22. December 1901.

(Fortjat fra Side 177.)

Dog følger ikke heraf, at alle Drengene ville modtage det samme Svar paa deres Bønner som Joseph Smith. Hvem var i det Hele taget Joseph Smith? Hvilken Stilling indtog han i Himlen, før han kom her til Jorden for at staa i Spidsen for Tiberne's Fylde's Hus-holdning, en Stilling, som han sikkert var bleven udsat til at indtage, før Jordens Grundvold blev lagt? Abraham har givet os mest Lys angaaende Menneskets Forudtilværelse, og de Beretninger, han har givet desangaaende, ere blevne oversatte af Profeten Joseph. Den gamle Patriark var ikke den eneste blandt de ædle og store Mænd, om hvem det i Abrahams Bog hedder, at de vare dannede før Jordens Skabelse, og om hvem Herren sagde, at han vilde gøre dem til sine Herkere. Abraham var ikke den eneste Mand, som blev udkaaret for sin Fødsel. Jeremias var ikke den eneste Mand, som Herren kendte og beskikkede til at være en Profet for Nationerne, før han endnu var traadt ind til Livet i denne Verden.

Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Joseph Smith var forudbestemt og forudordineret til sin Mission lige saa vist som nogen anden Profet før ham. Det var ikke en Hændelse, som førte ham ud i Skoven til Bøn paa hin smukke Foraarsmorgen. Det var ikke et Tilfælde, det var en Forudbestemmelse, at saaledes skulde det ske. (Naar

jeg her bruger Ordet Forubbestemmelse, maa det erindres, at guddommeligt Inspiration ikke berøver Menneket dets Handlefrihed.) I en Alder af sytten Aar, medens han var udsat for Forfølgelse, fordi han stedsse erklærede sine mærkværdige Oplevelser for sande, modtog han Besøg af Englen Moroni, som aabenbarede for ham, at Nephiternes Beretninger eksisterede, og gav ham ogsaa Stedet til Rende, hvor de skjultes, disse Guldplader, hvorfra han senere oversatte Mormons Bog, som er en historisk Skildring af det forhistoriske Amerika, og som ogsaa indeholder Evangeliet i den Form, Jesus efter sin Opstandelse forkyndte det for dette Lands Indvaanere, Judæ og Josephs blandede Sæd, den gode Hyrdes andre Faar, som ikke vare af Juda Sti, de nu kobberrøde og uciviliserede Indianeres hvide Forfædre.

Ved Hjælp af Urim og Thummin, som blev givet ham af Englen tilligemed Pladerne, oversætter han nu den hellige Beretning. Og medens han saaledes er beskæftiget, bliver han sammen med sin Ven og Sekretær Oliver Cowdery ordineret til det aaroniske Præstedømme under Englen Johannes den Døbers Hænder. Umiddelbart derefter komme Apostlene Peter, Jakob og Johannes og ordinere Joseph og Oliver til det melkisedekiske Præstedømme. Og saaledes ere kødelige Mænd atter beklædt med Fuldmagt og Myndighed til at prædike Tro og Omvendelse, til at døbe i Vand til Syndernes Forladelse og til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave.

Den 6. April 1830 oprettedes Kirken, og kort Tid i Forvejen udkommer Mormons Bog, som af Skeptikerne bliver latterliggjort og forveksles med Spaulding-Manuscriptet, men af de Troende antages som „Josephs Træ“, der er beskrevet i Ezekiels Profetier, eller som den „forseglede Bog“, der i Følge Profeten Esaias skulde „tale fra Støvet“. Forfølgelser rase; men Tilhængere slutte sig til den ny Religion i Tusindtal, og den Hellig-Aands Gaver følge de Troende som i fordoms Dage.

I Kirtland, Ohio, paa Erie-Søens historiske Bred og i Jackson County, Missouri, ved Republikens vestlige Grænser søger Nutidens Enok at oprette den ældgamle Orden, som forløste og helliggjorde de forrige Tiders Zion, den Stad, som blev taget op til Himlen, men som atter skal genbringes til Jorden, naar Messias kommer i al sin Herlighed.

Men Saphets Børn, de ikke aandeligt anlagte Hedninger, forhindre denne Plan fra at blive gennemført. De tro, at de Sidste-Dages Hellige benytte denne Orden som en Maske, under hvilken de skjule helt andre Hensigter, og paavirket af bigotte Præster og med Vaaben i Haand driver saa en Føbelhob Guds Børn paa Flugt og tvinger dem til at forlade Hjem og Ejendele. Dog ere de Vantroende ikke ene skyldige i, at Planen midlertidig mislykkes, at Zions Opbyggelse

bliver sinket. Egenfjindige og uvillige Sidste-Dages Hellige, ulydige mod deres Fjorers Raad, gøre deres til Sagen, ja, deres er i Virkeligheden den største Skyld. Saa uddrives disse tolv Hundrede Mormontolonister fra Jackson County, fra den Jordbund, som hidtil blev betragtet som Friheden tilhørende, og bag sig efterlader den lille Skare et blodigt Spor. I Kirtland, som er Profetens Opholdssted og Kirkens Hovedkvarter, gør imidlertid den nye Religion glimrende Fremgang; mange oprigtige Sjæle slutte sig daglig til Menigheden.

Her bygges et Tempel, i hvilket Guds Kraft lægges for Dagen paa en mirakuløs Maade. Præstedømmet bliver mere fuldstændig organiseret, og en Skole, den saakaldte Profeternes Skole, bliver oprettet. Et Første Præsidentstak dannes, tolv Apostle vælges, og disse tilligemed de Halvfjerds, som ogsaa udvælges, anbetros nu det Hverv at forkynde Evangeliet for Verden. Først oprettes der en Mission paa Kysterne af Albion, og dernæst gaa Evangeliets Budbringere til Kanada og de forskellige Egne af Unionen. Og de Omvendtes Skare flokkes til Zion som Duerne til Dueslaget.

Ræppe er Templet i Kirtland fuldendt og indviet, før hellige Mænd fra forrige Tidsaldre, Guds Tjenere, som holde Røglerne til Israels Indsamling og Myndigheden til at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnernes mod Fædrene, komme ned og betjene Joseph og Oliver. Her vise Moses og Elias sig, ja selv Messias aabenbarer sig og taler med Jehovas Stemme. Og Raabet lyder, at Herrens store og forfærdelige Dag er lige for Døren, denne Dag, som Profeten Malakias profeterer om. Da sker det ogsaa, at Sløret fjernes fra Josephs og Sidney Rigdons Dine, og de se som fremtryllede den næste Verdens Herligheder, den celestiale, terrestriale og telestiale, hvorpaa Solen, Maanen og Firmamentets Stjerner ere Sindbilleder, og det bliver dem tydeliggjort, at den Herlighed, som Mennesket vil indgaa til i det næste Liv, vil blive i Overensstemmelse med og i Enhold til dets Opførsel i dette Liv. Saaledes faa disse Herrens Tjenere et klarere Blik paa Guds uendelige Barmhertighed og Retfærdighed, og de forstaa herefter, at hele Skabningen, alle Guds Sønner og Døtre, ville blive frelst, Alle, undtagen Fortabelsens Sønner, men at Belønningen, de ville modtage i det næste Liv, beror paa deres Handel og Vandel i dette.

Imidlertid reviderer Profeten under Guds Aands Vejledning den hellige Skrift. Mange vigtige Skriftsteder, som inspirerede Oversættere have udeladt, blive atter gengivne, ligesom mange dunkle og uforstaaelige Skriftsteder blive udtydede. Og saaledes sammenføres „Juda Træ“ og „Josephs Træ“ og blive eet Træ i Hænderne paa en af Guds inspirerede Tjenere. Desuden oversætter han ogsaa Abrahams Bog fra Papyrusrullerne, som fandtes sammen med Mumierne, der bleve bragte

hid fra Ægyptens Katakomber. Denne saakaldte Abrahams Bog giver Menneskeheden en hel anden Opfattelse end den tidligere af Gud og hans Planer og skildrer Menneskets Tilstand før dets Komme til denne Verden, ligesom den affløver dette Livs Hensigt. De Troende blive saaledes opbyggede; deres aandelige Blik bliver klarere, og alle usande Lærdomsformer og Vildfarelser jages paa ilfsom Flugt. Imidlertid skumme Helvedes Magter af Raseri og benytte alle kendte og ukendte Midler for at omstyrte Herrens Værk og kuldfaste hans Planer.

Nu forlægges Scenen til Missouri. Her finde vi Profeten som en Flygtning, fulgt af Flertallet af Kirkens Medlemmer. Se, den smukke Stad Far West udsættes for en Pøbelhobs Plyndring og Røveri! Se, hvorledes uskyldige Mennesker myrdes i Dujinvis, blot fordi de tro paa ny Aabenbaring, og fordi de ere enige i politiske Anliggender! Alt dette tillader Statens Guvernør uden at gribe ind. Han tillader, at 12,000 frie, amerikanske Borgere berøves Hjem og Ejendele og udsættes for en Pøbelhobs Grusomheder. Er det da for meget at betegne ham som en anden Herodes eller en Nutidens Farao?

Atter se vi Profeten i Lænker, dømt til Døden uden Forhør, blot fordi han i Forening med sit Folk har forsvaret sig imod en Flok armerede Røvere, som tillade sig at overrende „Mormonerne“ Land og røve og plyndre, hvor de finde Lejlighed dertil. Og nu, da de have ham i deres Magt, i Fængsel, vel bevogtet, behandle de ham og hans Medfanger paa den mest nedrige Maade. Disse Mordbrændere og Kvindestændere give sig nemlig til at fortælle en Række gruopvækkende Begivenheder, i hvilke hjælpeløse Kvinder og uskyldige Børn ere faldne som Ofre. Da rejser Profeten sig lig en tirret Løve, og med en Stemme, der runger som en mægtig Torden, revser han i Herrens Navn den ugudelige Vagt, og hvert Ord, der falder fra hans Læber, gaar som en Lynstraale gennem de forfærdede Tilhøreres Marv og Ben. Endelig undslipper han og sætter nu Kursen til Illinois, hvor han anlægger Nauvoo, den skønne Stad. Her nyder han nogle faa Aars Fred, endskønt hans Plageaander fra Missouri med korte Mellemrum gøre Alt for at forbitre ham Livet lige til hans sidste Stund.

Og saa komme vi til Martyrdøden; men først har dog Profeten tilendbragt sin Livsgerning. I 24 Aar virker han som et Sendebud fra Herren. Denne forholdsvis korte Periode er bestrøet med indholdsrige Begivenheder, der hvælve sig lig en Regnbue paa en skybedækket Himmel fra Cumorah i Øst til Carthage i Vest, som et Varsel om, at større Ting ere i Vente. Han lever længe nok til at opløste et Banner for Nationerne og til at se det adspredte Israel begynde at indsamles fra Verdens fire Hjørner og bosættes paa Bredderne af Vandenes Fader. Døden

rammer ham først, efter at han har set et andet Tempel blive opført, i hvilket der bliver overdraget endnu større Myndighed til Profeten og Apostlene. Og endelig, da han føler Enden nærme sig, ser han Lejlighed til at anbetre de tolv Apostle hele Ansvar, der er forbundet med Guds Riges Opbyggelse, og bereber saaledes Vejen for en værdig Efterfølger. I ca. 39 Aar levede og stred Profeten Joseph Smith for at genbringe Frelserens Evangelium og aabne Tjernes Hylde's Husholdning. Saa modtog han sin Afløsning og gik sammen med sin Broder Hyrum, der ogsaa led en Martyrs Død, til Ujets Verden, hinsides den blaa Himmel, hvor han vil nyde en vel fortjent Hvile.

De, som kendte Joseph Smith, erklære Alle, at han ragede op over sine Medarbejdere som Bjergtoppene over de omliggende Høje. Og dog vare hans Medhjælpere store og fremragende Mænd; men sammenlignet med ham vare de som Børnene, der sidde ved Læreren's Fodder og indsuge Lærdom fra hans Læber. Verden paafønner ikke den Mand, thi den forstaar ham ikke. Guldet tilbedes jo i Dag meget mere end Gud, og Verden sætter Kundskaben om at erhverve Velstand og de enkelte videnskabelige Opfindelser, der anses for praktiske, betydeligt højere end det, der drejer sig om det aandelige Liv. Joseph Smith var saa stor en Mand, at almindelige Dødelige ikke kunde opfatte ham. Der siges, at han ofte slog sig selv for Brystet og udbrød: „Gud give, at jeg havde et Menneske at betro mig til. Gud give, at jeg kunde fortælle eder Alt, som jeg selv forstaar og føler. Men fortalte jeg eder blot Halvdelen af det, Gud har aabenbaret mig, da vilde jeg blive beskyldt for Gudsbeispottelse, og der er Mænd iblandt eder, som vilde tage mit Liv.“

Joseph Smith var ikke alene Kolonist, Statsmand, Filosof, Taler og Filantropist; han var ogsaa Tempelbygger, Profet, Seer og Aabenbarer; han talte med Gud Ansigt til Ansigt og forkyndte Loven til Israael, som Moses gjorde i fordums Tid. Brigham Young er uden Tvivl den største Mand, som „Mormonismen“ har frembragt; men Joseph Smith frembragte „Mormonismen“; hvor stor maa da ikke han være!

Brigham Young ledte den store Udvandring til Klippebjergene; men det var Joseph Smith, som udtænkte Planen til dette store Foretagende; ja, han profeterede flere Aar, før de Hellige forlode Illinois, at dette skulde ske, at Guds Børn skulde drives ud imod Vesten, ud i Klippebjergene, hvor de skulde blive til et stort Folk. Han skred endog saa selv over Mississippifloden og begyndte Rejsen mod Vest, men blev kaldt tilbage for at møde sin Dom.

Her endtes hans Gerning. Det krævedes af Joseph, at han skulde lide en Martyrs Død, for at hans Blod kunde befegle hans Vidnesbyrd om Værkets Sandhed.

Den nuværende materialistiske Tid forstaaer ikke Joseph Smith; hans Dag er endnu ikke kommen. Men man vil forstaa ham med Tiden, naar det Aandelige skal stilles paa et højere Trin end det Timelige, naar de Sidste skulle blive de Første, og naar Guds Hus skal bringes i den rette Orden. Det var for at berede Verden til en saadan Tilstand, at Joseph Smith kom ind til dette Liv. Han søgte at oprykke med Rode al Egenkærlighed og gjorde et Forsøg paa at bringe en Retfærdigheds- og Enighedstilstand tilveje i den Hensigt at berede de Rene af Hjertet for Frelserens herlige Komme. Midt i al denne Virksomhed bliver han saa taget bort. Maaſte han havde tænkt sig at udføre endnu mere, end det blev ham tilladt; thi Gud havde inspireret ham med stor Visdom, med mere end almindelig menneſkelig Kundskab, med et stort ædelt Hjerte; men han udførte vel nok i sin korte Livsperiode. Hans Mission maa siges at være vellykket; thi han udførte Alt, hvad han blev sendt her til Jorden for at udføre. Lad os derfor som Poeten istemme:

„Priser Profeten, som stued' Jehovah!
 Jesus har salvet den herlige Seer.
 Nabnet blev Tidernes Fyldes Husholdning,
 Det, som var talet, paa Jorden nu sker.“

Han holdt Løftet.

Om en ung Indianer af Troquoisstammen fortæller Gasnell i en nylig udkommet engelsk Bog følgende Træk:

En Dag kom nogle unge Indianere, som særlig havde gjort Spektakel og ført et vildt Liv, ind i Missionærernes Forsamlingshus og undertegnede Løftet om at holde op med Nydelsen af Tobak og Ildvand (Brændevin). At give et saadant Løfte var for Indianerne ensbetydende med at høre op med alle slette Vaner og at føre et rent Liv.

Kort Tid efter fik en af disse unge Mænd et Tilbud om at slutte sig til Lømmerslaaderne paa Alleghanyfloden. De Hvide, som arbejdede der, vare meget forfaldne til Brændevin, og de lagde snart Mærke til, at Indianeren ikke rørte det.

„Hvorfor ikke?“ spurgte de.

„Mig hører til Afholdsforeningen,“ lød det lakoniske Svar. „Mig lovede aldrig at drikke. Mig holde Løftet.“

Men de Andre lo ham ud. „Vi skulle snart lære dig, din elendige Rødhud, hvor meget et saadant Løfte er værd,“ lød deres Trujel, og de brutale Menneſker fristede forgæves den stakkels Indianer Nat og Dag. De holdt Brændevinsglasjet under hans Næse og slog

Indholdet ud i Ansigtet paa ham; men han vilde alligevel ikke give efter.

Da besluttede de at kue hans Vilje med Vold og Magt. En Dag blev der raft ham et Glas Whisky, og da han atter afflog at drikke, kastede de ham ud i Floden. Indianeren svømmede hen til Kanten af Flaaden og bad sine Plageaander om at lade ham komme op.

„Ja,“ svarede de, „men ikke før du vil drikke Brændevin.“

Indianeren rystede paa Hovedet. „Mig aldrig bryde Løftet,“ svarede han.

Atter stødte de Staffelen bort fra Kanten af Flaaden. Omfjeder svigtede Kræfterne ham, og han sank, men idet han atter flød op, klyngede han sig krampagtig til Flaaden.

„Vil du nu drikke?“ lød det for sidste Gang.

„Ikke bryde Løftet,“ gispede Indianeren, „mig ikke kan!“

Hvorpaa Umenneffene løsne hans Fingre fra Kanten af Flaaden for sidste Gang. Indianeren sank og flød ikke mere op.

(Bikuben.)

Mormonerens Søndagskoler ere de bedste i Verden. Fra Washington, de Forenede Staters Hovedstad, meddeles, at Marion Lawrence, Superintendent over Congregational-Kirkens Søndagskoler i Toledo, for et Par Maaneder siden talte til en stor Forjamling af Søndagskolelærere og blandt andet sagde, at „Mormonerne“ havde de bedste Søndagskoler i Verden. Dette er et godt Vidnesbyrd om de Hellige, og det er glædeligt at se, at der findes Mænd, som ikke ere bange for at sige et godt Ord om os.

Bed et Besøg i de Sidste-Dages Helliges Søndagskoler vil man straks opdage, at der eksisterer en Fortrolighed og Kærlighed mellem Lærere og Børn, som næppe findes i andre Søndagskoler. Børnene vide, at deres Lærere og Lærerinder ere gode Mænd og Kvinder, som elske dem og kun ønske at gøre dem godt, og hvis Eksempel i det daglige Liv de godt kunne følge. Hvorfornhelst de derfor møde deres Søndagskolelærere, have de altid et kærligt Smil paa deres Læber, thi de elske og respektere deres Lærere; de frygte dem ikke. Et saadant Forhold mellem Lærere og Børn gør, at det er let at kontrollere dem i Skolen, hvor den største Orden hersker uden Benyttelse af Tvang eller Strengthed.

Der synges meget i de Sidste-Dages Helliges Søndagskoler, og hvad er skønnere eller mere oplivende end at høre Hundreder af smukke Børnestemmer lovpriise deres Gud og Frelser i Sang; thi naar Børn synge, saa synge de med Følelse og Oprigtighed, der sender Lysglimt ind i Hjertet og løfter os nærmere Gud.

Maa Gud velsigne de Smaa!

(Bikuben.)

Den 1ste Juli 1902.

At bede og at adlyde.

En anset Korrespondent skriver til os angaaende En, som undersøger „Mormonismen“, og som ønsker at vide Aarsagen til, at der hersker saa stor Forvirring og Strid iblandt de religiøse Prædikanter, naar de alle mene at besidde den Hellig-Aand om hvilken Presbyterianerne sige, at den kan modtages ved at bede om den og uden „Haandspaalægelse“. Hvad Striden iblandt Sekterne angaar, kunne vi med Sandhed sige, at den udgaar ikke fra den Hellig-Aand og er ikke Frugter af den. Angaaende det andet Spørgsmaal ville vi give en lille Forklaring.

I det Angreb paa vor Tro, der udgik fra den presbyterianske Lærer-Konvention i Salt Lake City, citeres Frelserens Ord saaledes: „Derjom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal den himmelske Fader give dem den Hellig-Aand, som ham bede.“ (Luk. 11, 13.) Heri giver Lukas et meget kort Udtog af, hvad Frelseren sagde til de forskjellige Tider og under forskellige Omstændigheder. Det er paa ingen Maade en ordret Gengivelse. Det hele Kapitel viser sig, naar vi sammenligne det med Matthæus, at være Brudstykker af Historie og Bemærkninger, som Lukas paatog sig at skrive til Theophilus, fordi Andre havde gjort noget lignende. (Lukas 1, 1.—4.)

Matthæus udmærker sig ved at give en mere fuldstændig, sammenhængende og sandsynligvis nøjagtig Beretning om, hvad Frelseren sagde og gjorde. Tag f. Eks. den kostelige og meget beundrede Bjergprædiken der udgør tre hele Kapitler i Matthæus, hvoraf kun tretten Vers findes i Lukas, og det, som vi have citeret, er det sidste af dem. Meget af Sproget er ogsaa forskelligt fra det, Matthæus har givet en lang Beretning om, hvilket kan ses ved at sammenligne det f. Eks med Verset, til hvilket der sættes saa megen Tillid. I Matthæus' mere fuldkomne Beretning lyder det saaledes: „Derjom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som ham bede.“ (Matth. 7, 11.) I Matthæus' Evangelium finde vi den uforgængelige Bjergprædiken i hele sin Skønhed; de andre Skribenter give os kun usammenhængende Citater af den; derfor anse vi Matthæus' Fremstilling som den mest fuldkomne og korrekte.

Men hvad om vi tage Lukas' Beretning, som den staar; læg Mærke til, hvem Frelserens Ord vare henvendte til. Han havde trukket sig tilbage fra Mængden. Lukas siger (Luk. 11, 1.), at „han var paa et

Sted og bad". Matthæus siger: „Der han saa Folket, steg han op paa et Bjerg; og der han havde sat sig, gik hans Disciple til ham. Og han oplod sin Mund, lærte dem" o. s. v. (Matth. 5, 1.—2.) Disse Bemærkninger gjaldt altsaa Personer, som annammede hans Evangelium og vare hans umiddelbare Tilhængere. Det var deres Privilegium at blive ledede af den Hellig-Aand formedelt Tro og Bøn, da de havde adlydt de Principper, som gav dem Ret dertil.

Men antag nu, at dette passede paa alle Mennesker uden Forbehold. Det kan ikke anvendes paa Jiddaaben og den Hellig-Aand, som Johannes den Døber hentydede til skulde komme formedelt Kristus. Det er ikke den Hellig-Aands Gave, der gives ved Kristi bemyndigede Tjeneres Haandspaalæggelse. Det er ikke „den Salvelse, der lærer Alt". Jesus sagde, at Talsmanden, den Hellig-Aand, vilde ikke komme, førend han (Jesus) gik bort, og da vilde han sende den Sandheds-Aand, der skulde lede dem ind i al Sandhed, og vise dem tilkommende Ting. Den Hellig-Aand, som Gud giver til dem, der bede ham, er det almindelige Lys, som leder og oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden; dette Lys vil tiltage for dem, som søge derefter i Bøn og Ydmyghed. Men hvis de ikke adlyde ham, er det unyttigt at bede om denne Aand. Hvis Folk forkaste de Midler, hvorved Guds Gaver og Betsignelser opnaas, vil det være omsonst at bede om dem.

Jesus lærte ved denne Lejlighed sine Disciple at bede. En af de Ting, som de skulde bede om, var: „Giv os i Dag vort daglige Brød." Skulde dette forstås saaledes, at de Intet behøvede at gøre for at faa deres daglige Brød? Mentens der hermed, at Kristne skulde forsømme at dyrke Jorden og bage Brød og simpelt hen bede om Brød med den Overbevisning, at de ikke vilde modtage en Sten? Da Herren erklærede at „uden Noget bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige", og da han har beskiftet Daaben til en Vandfødsel og Haandspaalæggelse for Gaven eller Daaben med den Hellig-Aand, skulle vi da ikke modtage disse Betingelser og adlyde Budet og derpaa bede for denne kostelige Gave i dens Fylde af Lys og Kraft, forventende at modtage den med Tro, fordi vi have adlydt Betingelserne?

Kristi Disciple, der have vist Udydighed mod Ordinancerne og Midlerne, som Herren har beskiftet, trænge til at søge og bede om, at den Hellig-Aands Inspiration maa tiltage i dem. De vide, at deres himmelske Fader vil „give dem gode Ting, som bede ham derom"; men de vide ogsaa, at Herren sagde: „Forgæves kalde I mig Herre! Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger." Det nye Testamente viser tydeligt, at den Hellig-Aands Gave erholdes fra Gud gennem Haandspaalæggelse af Mænd, som han har givet denne Fuldmagt, samt at Tro og Bøn saa vel som Udydighed imod hans Ord og Vilje ere nødvendige for alle deres Liv og Fremgang, som kaldes Hellige. Der findes ikke den mindste Strid imellem Ordinancen og Bønnen.

(Deseret News.)

En Begrænsning i Emigrationen.

Der har været stor Forstyrrelse og bitter Skuffelse i den senere Tid paa Grund af, at de forenede Stater har nægtet almindelig Indvandring. Individer, ja, hele Familjer ere blevne sendte tilbage til deres Fødeland med deres Midler ødelagte og deres Haab sønderbrudt. De forenede Staters Love bestemme, at Afgang til Landet nægtes følgende: „Enker og Børn, Polygamister, Sindsfuge, Døve, Døvstumme, Blinde, Krøblinger eller Nogen, som er i Besiddelse af en Svaghed eller er over 60 Aar gammel, alle Personer, der ikke have Penge eller Rejsetøj, eller saadanne, som muligens kunne komme til at trænge til offentlig Understøttelse, eller som have været i Fængsel, Fattighus, Arbejdshus eller i nogen Godgørenheds-Stiftelse, ogsaa alle Udlændinge, som indvandre under Kontrakt, direkte eller middelbar, for at arbejde for nogen Person, Firma eller Selskab.“ Loven bestemmer ogsaa, at alle Personer, der ankomme som Emigranter, maa være i Besiddelse af 30 Dollars. Kvinder eller Børn, som rejse over til deres Mænd eller Forældre, maa være forsynede med en beediget Erklæring fra de Bestemte, hvori disse forpligte sig til at modtage og forsyne dem, naar de ankomme til Bestemmelsesstedet. Børn, som ere under 1 Aar, faa fri Rejse, men det er nødvendigt, at sætte deres Navne paa Spørgsmaals-Listen, da Forældrene i modsat Fald maa betale 2 Dollars i Mulkt til de forenede Staters Autoriteter.

De Hellige ere ofte blevne formanede til ikke at dele deres Familjer i deres Fjer for at rejse til Zion. Mænd og Hustruer burde vente, til de kunne rejse sammen. Smaa Børn bør ikke sendes alene iblandt Fremmede. Det Raad er ikke altid blevet efterfulgt, men de forenede Staters Love hyde nu, at denne upassende Skik skal ophøre, ikke alene iblandt de Hellige, men iblandt de Tusinder andre Emigranter, som søge sig et Hjem i den nye Verden.

(Millennial Star.)

Ankomst. Den 16. Juni ankom Uldsterne Elias S. Larsen fra Cove Cache Co., Utah, og Niels J. Nielson fra Brigham City, Boxelder Co., Utah.

Beskikkelser. Ovennævnte Uldster bestiftes til at virke i Missionen som følger: I Aalborgs Konference: Niels J. Nielson og i Trondhjem Konference: Elias S. Larsen.

Med dette Nr. af „Stjernen“ følger, som et Tillæg, en Indvielses-Hymne, der er forfattet af Præsident Anthon L. Stanchy, og Musikken er komponeret af Salt Lake City Tabernakel-Kors berømte Leder, Professor Even Stephens. Den vil blive afsunget ved Missions-Husets Indvielses-Fest den 4. Juli.

Konferencen i Stockholm.

De Sidste-Dages Helliges Konference i Stockholm afholdtes 17.—21. Maj i Lokalet i Hornsgatan 80. Nærværende vare Missions-Præsident Anthon L. Skanhy, Præsident J. N. Erickson samt Uldsterne S. W. Nielsen og S. D. Thompson fra Malmo Konference. Uldsterne N. L. Larsson og C. H. Carlsson fra Gøteborgs Konference samt de i Konferencen virkende Missionærer.

Konferencen begyndte Lørdag den 17. Maj Kl. 8 om Aftenen. Uldste Niels Anthon bød de For samlede et hjerteligt Velkommen og haabede, at Herrens Aand maatte være herskende under Konferencen. Uldste N. C. Christenson sagde, at dette Værk er hverken mere eller mindre end Jesu Kristi Evangelium, og det burde søges frem for alt andet. Uldste L. S. Anderson talte om sin Missionserfaring og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed.

Uldste P. G. Lundell talte om den sande Kærlighed til Næsten og om, hvorledes den sande Kirke maa bygges paa den rette Grundvold, i hvilken Jesus er Hovedhjørnestenen. Uldste A. H. Sconberg sagde, at han saa et Bevis paa dette Værks Sandhed deri, at Missionærerne ofre deres egne Midler og Tid til dets Jorfremmelse. Han ansaa det ikke for urimeligt, at Gud vilde aabenbare sin Vilje i vore Dage, da det er øjensynligt, at Verden trænger dertil.

Koret sang til Afveksling.

Uldste J. H. Jensen meddelte, at Folket i Upsala Gren, hvori han virker, i Umindelighed hellere søger det Verdslige end det, som hører Guds Rige til. De bekende sig at være Kristne og tro, at enhver blive salig ved sin Tro. Bibelen viser os Frelsens Plan, og det er, hvad de Sidste-Dages Hellige forkynde. Uldste H. P. Bergen talte om hvorledes Josef Smith erholdt Fuldmagt til at udsende Mænd med Myndighed til at forkynde Evangeliet, og han ønskede selv at benytte Tiden til at gøre godt, medens han var her som Missionær.

Præsident Skanhy sagde, at han syntes, Folk begyndte at forstaa Skabelsens Endemaal bedre. Man begynder at indse, hvor unyttige de saakaldte Sjælesjergere ere, og at det er enhver's Pligt selv at opsoge den kostelige Perle, Frelsens Plan. Vi skulle Alle gøre Regnskab for vore Handlinger paa den kommende store Dag; der kan da ikke være Spørgsmaal om Stedfortrædere; derfor bør vi ikke overlade en saa uendelig vigtig Sag til en ubemyndiget; thi det vil være den højeste Daarftab.

Søndag Formiddag Kl. 11. — Uldste Josef Felt vidnede om Evangeliets Gengivelse til Jorden i disse sidste Dage; det er den eneste Frelseplan. Uldste P. W. Erickson sagde, at vi ere satte her i Livet i

en vis Hensigt, nemlig for at skelne mellem Godt og Ondt, gøre Guds Vilje og derved berede os paa det tilkommende Liv. Ældste M. L. Lee sagde, at Pauli Profeti, at Folk ikke kunne fordrage den sunde Lærdom, men gaa efter, hvad de synes bedst om, er virkeligen opfyldt. De Sidste-Dages Hellige paastaa, at Engelen, som Johannes omtaler, har gæstet Jorden med det evige Evangelium. Ældste E. Olson sagde, at vi burde være taknemlige for den Lejlighed, vi have til at leve paa Jorden i en Tid, da det sande Evangelium forkyndes, samt for at vi have fattet Tro paa Kristus og indse Nødvendigheden af at tjene ham.

Koret sang til Afveksling.

Ældste G. W. Teudt sagde, at vi ere ikke her for at udføre vore egne Hensigter, men vi ere kaldede til et specielt Arbejde; han haabede, at Alle vilde vogte sig for at følge Menneskebud; thi Kristus har sagt, at det er forgæves Gudsdyrkelse. Præsident Erickson fra Malmø talte om, hvorledes efter Lignelsen en Del af den gode Sæd falder i god Jord og en anden Del paa ufrugtbar Grund. Han ønskede, at Alle maatte virke sammen for at bringe dem, der ere i Vildfarelse, Kundskab om Frelsens Plan, saa at de, hvis de ønskede det, kunde sikre sig en Plads iblandt de Udvalgte.

Søndag Eftermiddag Kl. 3. Ældste D. Andersen sagde, at det glædede ham at være det frelsende Evangeliums Budbærer; han nærede ikke mindste Tvivl om dets Sandhed. Ældste C. A. Mattsson sagde, at vi ere her kun en kort Tid, men vi maa dog Alle adlyde Guds forefrevne Bud og Befalinger for at opnaa Frelse; gennem Lydighed kunne vi opnaa Kundskab om, hvorvidt Læren er af Gud eller ej. Ældste G. W. Åkerlund viste, hvor umuligt det er for Menneskene at blive frelst ved Troen alene, og han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse i vore Dage. Ældste C. L. Anderson sagde, at i vore Dage gøre Folk Guds Ord og dets Forkyndelse til en Handelsvare og forkynde det for Penge. De Sidste-Dages Hellige forkynde det frit og hades derfor af Præsterne, fordi disse deri se et Skaar i deres store Lønninger, hvis de lade det upaaagtet. Taleren fremhævede, hvorledes Lærdommene i Mormons Bog og Bibelen stemme overens, hvilket er et stort Bevis paa Evangeliets Sandhed.

Koret sang til Afveksling.

Missions-Præsident Skanhy beskrev, hvorledes Evangeliet er et glad Budskab til dem, som annamme det; han skildrede Pauli Omvendelse, og hvorledes han senere tilkendegav, paa hvad Maade Herren aabenbarede sig for ham. Den samme Paulus omtaler ogsaa, hvilke Embedsmænd der maa findes i Kristi Kirke, samt hvilke Ordinancesser der maa udføres. Deriblandt omtaltes blandt andet Daabsprincippet, og hvorledes Profetiens Gave er en af Aandens ypperste Gaver. Ligesom Herren aabenbarede sig for Paulus, har han ogsaa tilkendegivet sig i

vore Dage. Taleren paaviste, hvorledes den religiøse Verden forkaster disse herlige og yderst nødvendige Principper, og bad Tilhørerne betænke, hvad Følgerne ville blive.

Søndag Aften Kl. 6. Ældste N. C. Wahlstrøm talte om det Ansvar, der hviler paa enhver, som staar frem for at forkynde Guds Ord, og Ældste G. W. Forsberg gav en Beretning om, hvorledes Evangeliet blev gengivet til Jorden ved Engle-Betjening i vore Dage. Ældste C. S. Carlsson fra Gøteborgs Konference fremhævede, at Gud fordrer Lydighed; han beviste dette ved Naaman den Syrers Eksempel, samt hvorledes Slangernes dødelige Gift modvirkedes, da Israels Børn i den Hensigt saa op til den oprejste Kobberslange. Disse ere Eksempler paa, hvorledes Herren sætter sine Børns Tro paa Prøve, men Betsignelsen udebliver ikke for dem, der adlyde Befalingen. Ældste Niels Anthon viste, hvorledes Kristus udsendte sine Apostle med Myndighed til at forvalte Evangeliets Ordinaner; disse Mænd havde Magt over allehaande Sygdomme, ja, endog saa over Døden og onde Aander. Han viste, at Grunden til, at Skevas Sønner ikke kunde uddrive den onde Aand, var, at de ingen Myndighed havde. Taleren havde været et personligt Vidne til en ond Aands Uddrivelse af et Menneske og kunde desaarfag bevidne, at denne Magt findes iblandt de Sidste-Dages Hellige.

Ældste M. L. Lee sang en engelsk Sang.

Præsident Skanchy fremhævede, at enhver har sin fri Vilje til at gøre Godt eller Ondt og maa tage Følgerne af sit Valg. Mange gaa blindt gennem Livet og saa aldrig Kundskab om Frelsens Plan; saaledes var det i Frelserens Dage, og han græd bitterlig, fordi de ej forstod hans Være. Han omtalte derefter de forfælske Husholdninger og fremførte Beviser paa, at vi nu leve i den sidste og store Tidernes Fylbes Husholdning, da Herren for sidste Gang taler til Jorden før Sønnens anden og herlige Tilkommelse, for hvilken Tildragelse han nu bereder sit Folk. Taleren berørte ogsaa de Sidste-Dages Helliges Stilling og omtalte fremragende Mænds og Kvinders Vidnesbyrd om det saa foragtede Folks Godhed. Til Slutning formanede han Alle til at undersøge Læren samt de Hellige til at erindre deres Pagter, saa at de kunne befindes iblandt de Troendes Antal og i Forening med dem uodtage deres Betsignelser.

Mandag den 19. Kl. 11 Form. blev der afholdt Søndagskole-Konference, hvor saavel Staden som andre Dele af Konferencen repræsenteredes ved et fortræffeligt udført Program, der viste, at Skolen raader over dygtige Lærere og Lærerinder. Præsident Skanchy erindrede de Smaa om deres Pligter imod Forældrene, der saa kærligt værgede om dem, i deres spæde Barndom og hjalp dem til at begynde Livets Vandring paa en passende Maade. Han viste ligeledes Forældrenes Pligter imod deres Børn i denne Henseende.

De Helliges Forjamling Kl. 3 Eftermiddag. — Efter at Præsident Stanchy havde vist Nødvendigheden af at dele den stadig voksende Stockholms Konference samt af at udsende Missionærer til den nye (Sundswall) Konference, der indbefatter Gåfleborgs, Jämtlands og øvrige nordligt beliggende Len samt Finland, foreslog han Kirkens almindelige og Missions-Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner samt Niels Anthon som Præsident over Stockholms og Charles L. Anderson jun. som Præsident over den ny-oprettede Sundswall Konference tillige med alle i disse Konferencer virkende Missionærer. Samtlige Forslag vedtoges enstemmigt. Præsident Stanchy talte derefter til de Hellige angaaende deres Pligter og formanede dem til at leve, som virkelige Sidste-Dages Hellige bør leve.

Kl. 6 om Aftenen afholdtes almindelig Forjamling. Talerne i Aftenens Løb vare Uldsterne A. Berlin, J. N. Stohl, A. G. Anderson og W. Johnson samt Præsidenterne Stanchy og Anthon. De fremhævede Alle Evangeliets herlige Principper og toskede dem paa en interessant og lærerig Maade.

Tirsdagen den 20. Formiddag Kl. 10 afholdtes Præstedømsmøde. Missionærene afgave deres Rapporter over det udførte Arbejde siden sidste Konference og udtrykte Alle deres Tilfredshed med Missionsarbejdet. Præsident Stanchy udtalte sin Glæde over Brødrenes udviste Nidkærlighed for Sandhedens Forfremmelse, og han gav dem mange gode og tidsvarende Raad og Lærdomme angaaende det Ansvar, der paa-hviler Uldsterne ved at være Sandhedens Budbærere.

Den samlede Rapport er som følger: 46,388 Skrifter og 1,062 Bøger omfattede; 32,792 Fremmedes Huse besøgte; 4,602 evangeliske Samtaler og 1,008 Møder afholdte; 696 Søndagsskole-, 113 Ungdoms-Forenings-, 164 Bibel-Klasse- og 76 Hjælpeforenings-Møder; 57 døbte; 17 ordinerede, 56 Børn velsignede og 43 emigrerede.

Missionærene bleve kaldede til følgende Arbejdsmarker:

Stockholms Konference: I Stockholm: Gustaf W. Teudt og Peter Sundwall jun.; i Upsala: Rudolph A. Christenson og Victor Johnson; i Eskilstuna: Angus M. Berlin og Martin L. Lee; i Örebro: Eric Olsson og Arthur Sconberg; i Westcrås: Ole Anderson og Carl A. Shurler; i Dalarna: Carl G. Johnson og Arvid G. Anderson; i Värmland: Gustaf W. Forsberg og Hans P. Bergen og i Gottland: George W. Mærlund og Peter G. Lundell.

Sundswalls Konference (Charles L. Anderson Præsident): I Sundswall: Peter W. Erickson og Alma G. Jacobson; i Gefle: Andrew G. Anderson og Arthur W. Morrison; i Östersund: Joseph H. Jensen og Levi S. Anderson; i Umeå: Nephi C. Wahlström og Hyrum Selander og i Luleå: Carl A. Mattsson og Abraham F. Sörenson.

Onsdag den 21. afholdtes atter Præstedømsmøder om Formiddagen

Nr. 10 og et Hjælpeforenings-Møde om Aftenen Nr. 8. Det fremgik af Rapporten, at Søstrene havde været virksomme og udført et godt Arbejde, for hvilket de modtog Præsident Stanchys Anerkendelse, og han ønskede dem Lykke og Fremgang i den kommende Tid.

Gustaf W. Forsberg, Skriver.

Rabbi Hirsch om Zionismen.

Paa et Massemøde, som de amerikanske Zionister for en Tid siden holdt i Chicago, vakte det stor Opmærksomhed, at Rabbi Hirsch, som man anser for at være ligegyldig med Hensyn til denne mærkelige Bevægelse, udtalte sig utvetydigt til Gunst for den under Forudsætning af, at Zionisterne vilde gaa over „fra Agitation til Virkelighed“. Han tilstod, at hans Folks Tilstand i Rusland Rumænien og Galizien var en Skamplet paa Civilisationen“, og at deres Udvandring til Amerika ikke vilde løse Opgaven. Han sagde desangaaende: „Skulle vi kalde dem til Amerika? Jeg vilde gøre det med Glæde, hvis deres Komme hertil kunde løse Opgaven; men det kan det ikke. Fra Ruslands Rov til de farrige Arbejds-Herrer i Amerika kan der ikke ventes Befrielse.“

Paa den anden Side udtalte han, at Zionisternes Plan tilbyder de Undertrykte Frihed. „Deres Lands Navn,“ sagde han, „betyder Haab for dem. Jeg vilde ikke være en Mand, hvis jeg ikke forstod, at for disse forfulgte Jøder betyder Navnet Jerusalem: Grund, Retfærdighed, Manddom og Frihed. Lad det blive Palæstina, og jeg vil være med eder, og vi kunne virke sammen.“

Det er øjensynligt, at Zionist-Bevægelsen vinder Sympathi, efterhaanden som dens Hensigter og Muligheder blive bedre forstaaede. For fem Aar siden ansaas den i Almindelighed for en sværmerisk Indbildning undtagen af dem, som tro paa en bogstabelig Opfyldelse af de gamle hebraiske Profetier; men nu omtales den med Alvor af praktiske og tænkende Mænd. Det paastaas, at den har den tykke Kejsers Bisald, og at den betragtes gunstigt af Sultanen af Tyrkiet, medens der i næsten alle Lande paa Jorden arbejdes for dens Fremme. Det er en mærkværdig Fremgang i Løbet af fem Aar. En Bevægelse, som har opnaaet et saadant Omfang i saa kort Tid, og som, hvis den bliver udført, vil frembringe radikale Forandringer i Verdens politiske Tilstand, maa der tages Hensyn til.

(Deseret News.)

Et Ulykkes-Aar.

Chikago Tribune har for nylig meddelt nogle Beretninger, der vise, at i Aarets forløbne Maaned have 50,000 Mennesker mistet Livet ved Jordstælv og andre Natur-Forskyrrelser. Af dette Antal omkom det store Flertal, nemlig 48,450, ved vulkanske Udbrud og Jordstælv; Stormen krævede 704 og Orkanen 616 Df. Cycloner forarsagede 220 Dødsfald og Oversvømmelser 333, medens 228 Ulykkes-Tilfælde skyldtes Laviner; Snefred dræbte 39 og Stypomper 12. Hvis vi til disse lægge Ulykker, der ere forarsagede af Ild, Eksplosioner og lignende Aarsager, vil det ses, at Aaret har været mere end almindelig ulykkebringende.

Vi kunne gøre os en Forestilling om Ulykernes Udstrækning ved i Korthed at henviser til følgende Tilfælde, der fandt Sted i Maj Maaned:

Den 18. Maj hjemsogte en Orkan en Del af Staten Texas; den dræbte 160 Personer, og 200 Mennesker kom mere eller mindre til Skade. Orkanen opkom, efter at en Hagelstorm havde drevet Folk ind i Husene, og i dens Voldsomhed jævned den Alt paa sin Vej. Den følgende Dag passerede den Minnesota, og i Forbindelse med den stærke Regn bevirkede den, at mange druknede.

Den 19. Maj indløb der Efterretning om en frygtelig Ulykke i the Fraterville Kulmine i Staten Tennessee, hvorved 200 Mennesker omkom som Følge af en Gas-Eksplosion. Kl. 10 om Aftenen var der kun een Mand i Live af de Mange, der gik paa Arbejde om Morgenens, og han døde paa Grund af, at Eksplosionen ved sin Voldsomhed kastede ham ud af Minens Indgang.

Den 12. Maj var der et Tog-Sammenstød paa Jernbanen nær ved Pittsburg i Pennsylvania, hvorved 25 Mennesker omkom, og flere Hundrede kom til Skade. En Djevogns Eksplosion var Aarsagen til Ulykten, og som Følge af den var der i den nærliggende Landsby ikke et Hus, hvori der ikke fandtes Døde eller Lemlæstede.

Den 1. Maj opstod der Panik i en Cigarfabrik i Philadelphia iblandt 1200 unge Cigarmagerer, og da de Alle søgte Trapperne, var der mange, som faldt og bleve klemte til Døde, 8 omkom i et Øjeblik, og mange bleve saarede.

En Beretning fra Calcutta, dateret 1. Maj, meldte, at en Orkan havde ødelagt flere Landsbyer, hvorved 413 Mennesker omkom, medens Tusinder bleve lemlæstede.

Lignende Beretninger om Død og Ødelæggelser fremkomme næsten daglig i Bladenes Spalter. Det gør intet til Sagen, hvad Grunden er til alt dette; disse Begivenheders Hyppighed og Ulykernes Udstrækning gør Indtryk paa de Tænkende, som læse om disse frygtelige Ting.

I n d h o l d.

Tale af Biskop Orson F. Whitney 193 Han holdt Bøjet 198 Mormonernes Søndagsstoler ere de bedste i Verden 199 Red. Bem: At bede og at adlyde 200	En Begrænsning i Emigrationen 202 Ankomst og Bestikkelser 202 Konferencen i Stockholm 203 Rabbi Hirsch om Zionismen 207 Et Ulykkes-Aar 208
--	--

København, 1902.

Udgivet og forlagt af **N. V. Skanck**, Sanft Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trinkt hos **F. E. Wording** (S. Peterien).